

[Krag.]

ordentlig haardt, idet Forholdet for det første er dette, at denne Skat ikke kan fradrages ved den kommende Selvangivelse af Indtægt og Formue, hvad jeg i Overensstemmelse med mit Partis Opfattelse af denne Sag ved alle tidligere Lejligheder maa finde ganske urimeligt. Dernæst maa det heller ikke glemmes, at gennem denne Beskatning opnaas der ikke en Lettelse — paa samme Maade som Tilfældet vilde være ved en Konvertering — i den almindelige Indkomst- og Formuebeskatning, som baseres paa hidtil gældende Lovgivning. Det vil ganske afgjort volde overordentlig stor Vanskelighed at kontrolere, om man faar denne Skat ind, og det gælder jo i første Række, naar Talen er om udestaaende Fordringer. Det kan for disses Vedkommende gælde i Indlandet, men ganske særlig vil det gælde for udestaaende Fordringer i Udlandet. Nu ved jeg vel, at man for Øjeblikket har Spærringsforanstaltninger med Hensyn til Kapitaleksport, men der er slet ikke nogen Tvivl om, at Gennemførelsen af en saadan Lovgivning vil betyde et Incitament for Kapitalen foruden dem, der allerede maatte foreligge, til at søge ud i udenlandsk Anbringelse, og derigennem stiller man det indenlandske Erhvervsliv ugunstigere, end Tilfældet i Forvejen er. Betænkeligt er det ogsaa efter min Mening, at Beskatningen særlig tager Sigte paa Kapitaler, der er anbragt i fast Ejendom. Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at Kursen paa Kreditforeningsobligationer som Følge af en saadan Lovgivning vil blive slaaet ned, og selv om en saadan Beskatning kun rammer Personer og ikke Selskaber og Institutioner, som ligger med de store Obligations- og Aktiebeholdninger, saa vil det Kursnedslag, der bliver en Følge af en saadan Lovgivning, faa afgørende Indflydelse paa Regnskaberne, som en Række store og for Landets Økonomi betydende Institutioner kommer til at aflægge ved Udgangen af Aaret 1933 og i de følgende Aar, idet Skatten indirekte gennem Kursfaldet afgjort vil forvandle mange af disse Institutioner til Underskudsvirksomheder, og et Skattetab, et meget betydeligt Skattetab, baade for Stat og Kommune, vil blive Følgen deraf.

Det er, som det fremgaar af Lovforslaget, Hensigten at skaane Erhvervsformuen, og deri kan der jo i og for sig være god Mening. Men der er dog et Udsnit af Erhvervsformuen, som undtages fra dette Hensyn, og det er de Formuer, som Husejere har anbragt i Beboelsesejendomme. Her er

den højtærede Finansminister dog saa venlig at undtage Formuer, som er anbragt i Beboelsesejendomme for højst to Familier, hvoraf den ene er Ejerens. Det er jo Hestefoden, som vi atter her ser stikke frem. Den højtærede Finansminister optræder som den omsorgsfulde Hønemor, der under sine skærmende Vinger tager det store Flertal af sine egne Meningsfæller som Ejendomsbesiddere. Ja, det er jo smukt at beskytte sine egne, men det er smukkere endnu at gennemføre Ligelighed, hvor man staar overfor Krav af et saadant Omfang som dem, der her er Tale om. Og hvorfor nu den Erhvervskapital, som er anbragt i fast Ejendom, skal undtages fra Erhvervskapitalens Fritagelse for denne Beskatning, er der ikke givet nogen Forklaring paa; den højtærede Finansminister har paa dette Punkt indskrænket sig til at sige, at han finder det begrundet, men Begrundelsen har han ikke betroet dette høje Ting. Thi hvor mange gamle Mennesker, hvor mange Enker, som besidder en beskeden Kapital, i mange Tilfælde for ringe til, at den kan give dem Underhold, har ikke ved at anbringe denne yderst i Beboelsesejendomme, som de saa selv administrerer, skaffet sig Udkommet paa Grundlag af en saadan lille Kapital? Og nu vil man ramme dem yderligere udover den Indkomstskat til Stat og Kommune og den Formueskat, som de i Forvejen har at betale, medens store Erhvervsformuer anbragte i Virksomheder ud over Landet i øvrigt fritages. Jeg kan ikke faa Øje paa Retfærdigheden heri, og jeg tvivler heller ikke om, at gennemføres denne Beskatning, saa vil den tvinge ikke helt faa Besiddere af Beboelsesejendomme ud over Landet til Ejendomssalg til Underpriser. Og een Ting er da i hvert Tilfælde utvivlsom: at hemmende for Beskæftigelsen baade ved Nybyggeri og ved Anbringelse af yderligere Kapital i Ejendomme gennem Reparationer og Forbedringer, hemmende i saa Henseende vil en saadan Lovgivning virke, og den vil derfor i høj Grad modvirke den Bestræbelse, som burde være den første og den sidste, som vi fra Rigsdagens Side har at udfolde, Bestræbelsen for at øge Beskæftigelsesmulighederne.

Jeg skal blot i Forbigaaende nævne, at der jo i den senere Tid til Rigsdagen, vistnok til alle Partier og ogsaa til den høje Regering, fra Nyderne af de saakaldte Successorfonds, som oprettedes ved Lenslovens Gennemførelse, er kommet Klager, og meget stærke Klager, frem over, at disse Besiddere er Genstand for den almindelige Formuebeskatning af Successorfondens Beløb,